

ninger. I det Hele taget er jeg ikke nogen stor Ven af disse Aldgitter; jeg tror, at man overordentligt meget har overvurderet deres Nytte, og at man langt bedre siktrer sig mod Tagets Nedskridning ved at anvende Jerntraad til Bindningen af det. Det er naturligvis under Forudsætning af, at denne Binding ster fuldstændig forsvarlig; derjom Tækkeren for at spare sine Hænder og for at spare sig for et anstrengende Arbejde binder Traaden ganske løst om Lægten, vil efter et Par Aars Forløb, da Tæppehalmen, som bekendt, svinder betydeligt, Galnen ikke holdes tæt til Lægten, og i Tilfælde af Albebrand glider den derved. Jeg antager imidlertid, ligesom den erede første Taler, at Dvælse der vil bringe til en hensigtsmæssig Anvendelse af Jerntraaden. — § 2 indeholder en temmelig vigtig Bestemmelse, nemlig den, at, naar Bygninger helt ere afbrændte og igjen skulle opføres paa samme Plads, saa skulle de være dækkede med Tag af Sten, Tagfilt eller Spaan. Dette vil vistnok forekomme Mange at være en temmelig rigorøs Bestemmelse, men jeg tror dog, at man maa anerkjende, at Lovforslaget her har truffet det Rette. Thi det er den eneste Maade, hvorpaa man nogenlunde kan formindste den Fare, der er tilstede i Landsbyerne for totalt at afbrænde. Men paa den anden Side kan det jo ikke negtes, at det i mangfoldige Tilfælde vil bevirke, at man ikke bliver istand til at opføre Bygningerne paa samme Sted, hvor de afbrændte stode. Her er sagt, at Taget skal være dækket af Sten, Tagfilt eller Spaan. Anvendelsen af Sten paa Bygninger i vore Landsbyer vil vistnok i det Hele være sjelden. Et Tag af Sten udkræver ikke alene et meget stærkt og stivt Sparreværk, men det kræver ogsaa en Underbygning af langt stærkere Natur, end et Straatat kræver. Man kan jo ikke negte, at man godt kan anbringe et Teglstens- eller et Skifertag paa en solid opført Bindingsværksbygning; men i Reglen vil det dog være det Rigtige kun at anbringe Stentag paa en grundmuret Bygning, og der vil vistnok hengaa lang Tid, inden den mindre bemidlede Del af Landbefolkningen vil være istand til at staffe sig grundmurede Bygninger. Man kan jo sige, at Loven tilsteder Anvendelsen af Tagfilt eller Spaan. Ja, hvad Spaan angaar, kan et Tag af Spaan anbringes paa de almindelige Smaabygninger, som opføres paa Landet — det er endog betydelig lettere end et Straatat — men forsaavidt man har givet Anvisning paa Tagfilt, saa tror jeg, at man her givet Anvisning paa et Materiale, som saa godt som aldrig vil komme til Anvendelse, idetmindste ved den Slags Bygninger, som jeg her har for Die. Tagfilt er i og for sig ikke noget daarligt Dækningsmateriale, naar det er god Tagfilt. Tagfilt, saaledes som den har været forfærdiget i Begyndelsen, da dette Materiale kom op, var forsvarlig og god og kunde med Lethed

ligge i en Række af Aar. Konkurrencen har imidlertid paa dette Omraade som paa saa mange andre bevirket, at Produktet er blevet flattere og flattere, og jeg tror, at det i de fleste Tilfælde vil være en daarlig Spekulation at lægge Tagfilt. Jeg veed meget vel, at det er et Materiale, som finder temmelig ubstrakt Anvendelse i Tyskland, navnlig paa en stor Del af de preussiske Statsjernbaner paa de mindre Bygninger der, og at man i de senere Aar har fundet et Bestrygningsmateriale — jeg tror, man kalder det Lægement eller noget Saadant — som bevirker, at Lægappen holder temmelig længe, men jeg tror, at den Slags Præservativer ville meget vanskeligt finde Anvendelse hos den menige Befolkning paa Landet. Dertil kommer endelig, at saa maa der vælges en hel anden Tagkonstruktion end den, der nu i Almindelighed benyttes, idet Lægappen, anbragt paa et Tag med en saadan Straaming, som nu er almindelig, slet ikke holder; thi Lægfilten river Hul ved sin egen Vægt der, hvor Sømmene ere fastslaaede, og efter kort Tids Forløb blæser den løs, og der kommer Nabninger i Taget. Man vil saaledes efter § 2, naar man vil gjenopføre en afbrændt Bygning i en Landsby, hvor Bygningen ikke kan komme i den befalede Afstand fra Nabogrunden, være, tror jeg, henvist til Sten eller til Spaan. Men naar man nu altsaa i denne Paragraf tillader Anvendelsen af Spaan, finder jeg det besynderligt, at man har været saa streng imod Spaan i andre Paragrafer i Lovforslaget. Jeg skal henvise til §§ 7 og 9. Naar man ser Bestemmelserne i disse tre Paragrafer, bliver Spaan egentlig hærken Kjød eller Fisk. Den er det ene Sted betragtet som et ikke bestandeligt Tækningsmateriale, men det andet Sted betragtes den derimod som brandfarlig. Nu veed jeg meget vel, at i de to Paragrafer, §§ 7 og 9, handles om Bygninger, som indeholde Virksomheder, der afføde noget større Fare end de almindelige Ildsteder, men jeg tror desuagtet, at, naar man isølge § 2 tilsteder at dække en Bygning med Spaan, saa kan man ogsaa gaa til i §§ 7 og 9 at tillade Anvendelsen af Spaan i de der omhandlede Tilfælde. Der er maaste dem, som ville sige, at der er ikke saa stor Anledning til at tage sig saa ivrig af Spaantækning, idet det er et Materiale, hvis Rolle er udpillet. Det er gaet med Spaan ligesom med Tagfilt; de første Spaan, vi fik her i Landet fra Sverrig, vare udmærket gode, de kunde ligge i en Række af Aar. Jeg har selv et meget betydeligt Tag tækket dermed, som er lagt op i 1863, og som var Gjenstand for Ostersyn i 1879, altsaa efter 16 Aars Forløb, og den Erstatning for bedævede Spaan, som der var Tale om, indskrænkede sig til 100 eller 120 Stykker, og jeg antager, at dette Tag vil kunne ligge i en Række af Aar endnu. Men desværre er Fabricationen af Spaan gaet saa langt tilbage i Sverrig,